

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ БІБЛІОТЕК

30 вересня 2007 р. Україна відзначила Всеукраїнський день бібліотек. Це свято запроваджено у 1998 р. Указом Президента України, «враховуючи великий внесок бібліотек України у розвиток вітчизняної освіти, науки і культури, необхідність дальшого підвищення їх ролі у житті суспільства».

Книжність, дотримання трепетного пієтету перед словом, освіченість — одна з характерних рис українців, починаючи з історичної доби Ольги, Володимира і, особливо, Ярослава Мудрого. Саме Ярослав Мудрий був засновником першої публічної бібліотеки, яка під його наглядом постійно поповнювалась завдяки зусиллям перекладачів, переписувачів і художників. Ця бібліотека стала одним із символів української державності, фактором духовної єдності й гідності, самоповаги українського народу, його приналежності до європейської культури. Проте традиція зберігання з покоління в покоління писемного слова в Україні ще давніша.

Вона пов'язана як з християнством, яке з'явилося на нашій землі ще до його офіційного введення в 988 р. (отже, були церковні або приватні зберігання, бодаї, церковних книг), так і з язичницькими пам'ятками, початок створення яких губиться в неосвященій глибині сторіч разом із таємницею виникнення писемності.

Грамотність, освіченість широких кіл українського народу, починаючи з епохи Київської Русі, засвідчені багатьма істориками. Цього не можна було б досягнути без розвинутої і досить демократичної системи освіти та книгозбереження. У княжих і боя-

рських палатах, монастирях і церквах концентрувались літописи, церковні та світські твори, державні та юридичні документи, музичні записи («крюкові»), оздоблені оригінальними високохудожніми живописними мініатюрами, у розкішних оправах, виконаних ювелірами. Характер літописання XII ст. у тих фрагментах, що гіпотетично пов'язуються академіком Б. О. Рибаківим із постаттю літописця, дипломата і полководця, київського тисяцького Петра Бориславича, прямо вказує на наявність і активне використання архіву державних документів.

Цей дух книжності й письменства отримав своє продовження і в період розвитку козацької держави в Україні. Освіченість, грамотність і начитаність як чоловіків, так і жінок викликали подив і захоплення іноземних гостей.

Історія України невіддільна від історії її бібліотек. Бібліотеки Ярослава Мудрого і Острозької колегії, Києво-Могилянської академії і Києво-Печерської Свято-Успенської лаври, церковні й світські, добросовісних товариств були фундаментом освіти і культури. До скарбниці вітчизняної науки про створення і розвиток українських книгозбірень увійшли наукові розвідки відомих українських бібліотекознавців та бібліографів, зокрема Л. Биковського, І. Бойка, В. Дорошенка, Ф. Максименка, С. Маслова, Ю. Меженка, М. Плевака, С. Сірополька, М. Ясинського. XX ст. в історії українських бібліотек, попри всі війни й трагічні колізії авторитарного режиму, відзначилось створенням розгалуженої загальнодоступної бібліотечно-інформаційної системи.

Сьогодні в Україні налічується 45 тис. бібліотек, сукупний книжковий фонд яких становить 700 млн примірників. Бібліотеки обслуговують 25 млн читачів, яким щорічно видається 500 млн документів. Загальна кількість бібліотечних працівників - 70 тисяч.

Інформаційні потреби населення в регіонах забезпечують обласні бібліотеки. Статистичні дані свідчать про те, що найбільші фонди мають Дніпропетровська (2 млн 850 тис.), Миколаївська (2 млн 352 тис.), Черкаська (2 млн 337 тис.), Донецька (1 млн 718 тис.) та Запорізька (1 млн 432 тис.) області. Мережа бібліотек вищих навчальних закладів в Україні налічує 193 бібліотеки з фондом 109 млн 810 тис. примірників. У ВНЗ надано послуги 1 млн 541 тис. читачів, яким видано 109 млн 913 тис. документів.

Важливим фактором вдосконалення бібліотечної справи в Україні є запровадження сучасної концепції публічної бібліотеки. Вона передбачає таку організацію роботи бібліотек різного рівня, при якій пересічному читачеві забезпечується максимальний доступ до джерел інформації; надається можливість для навчання, здобуття професії і фахового вдосконалення, для дозвілля.

Всеукраїнський день бібліотек - це нагадування про роль книги і бібліотеки як носіїв духовних традицій і цінностей, офіційний привід для вирішення назрілих проблем бібліотечної галузі. Це день гуртування навколо бібліотек усіх книголюбів, а зрештою - свято усіх жителів України.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ НОВОЇ КНИГИ

27 вересня напередодні Всеукраїнського дня бібліотек в ДНІТІ відбулася значна подія - науково-технічна бібліотека презентувала громадськості нову книгу Т. І. Власової «Формування гендерних стереотипів в західноєвропейській філософії».

Презентація відбулась в читальному залі наукової літератури бібліотеки. Перед початком дискусії для гостей була розгорнута виставка творів про видатних жінок України з часів княгині Ольги та Роксолани і до наших часів «Жінка XXI століття. Гендерна реальність».

Дискусію відкрила автор книги Т. І. Власова. Вона розповіла, що спонукало її до розкриття даної проблеми, обгрунтувала мету свого дослідження.

Серед активних учасників дискусії були завідувачі кафедрами, викладачі, молоді науковці, студенти, у тому числі іноземні.

Своє небайдуже ставлення до актуальної теми гендерних відносин та ролі жінок у сучасному світі висловив ректор університету О. М. Пшінько.

27 09 2007 16:02

З позиції християнської релігії питання ставлення до жінок висвітлює керівник місіонерського відділу Дніпропетровської єпархії отець Тарасій. Він наголосив, що ніяких суперечностей між жінкою та чоловіком у сучасній церкві немає, кожен виконує свою справу за велінням серця та Господа Бога.

Проректор з наукової роботи С. В. Мямлін, коментуючи відеосюжет про жінок, що тяжко працюють на асфальтованій доріж, сказав про недоречність та неприпустимість такої праці для жінки.

Цікавим доповненням презентації стало відеоінтерв'ю зі студентами різних факультетів. Молодь, що навчається на старших курсах, виявила певне розуміння гендерної проблематики, а першокурсники чесно визнали свою необізнаність. Цікаву думку у висвітленні даної проблеми з точки зору ісламської релігії висловили студенти із Йорданії.

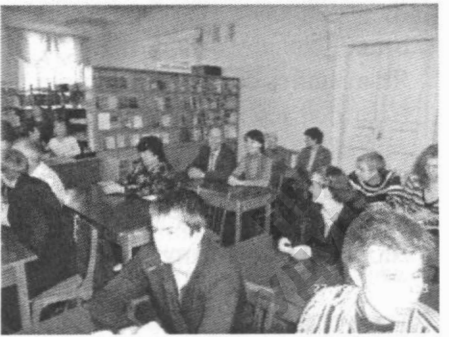
І автор книги, і кожен з промовців звертав увагу присутніх на посилення роботи зі студ-

ентською молоддю щодо поведінки в статевих взаємовідносинах. Присутність та активна участь студентів у дискусії говорить саме про це, а також про те, що проблема гендерних стереотипів їх хвилює. Вони хочуть мати можливість зрозуміти та оцінити сучасне ставлення чоловіка та жінки не тільки в західноєвропейській, але і в українській філософії життя.

Т. І. Власова висловила подяку всім присутнім та учасникам заходу, організаторам - директору НТБ Т. О. Колесниковій, співробітникам бібліотеки - Н. І. Долматовій, С. О. Щербак, Т. Л. Семеновій, О. В. Григор'євій-Шаповаловій, а також завідділом технічних засобів навчання М. І. Демченку, фахівцю 1 кат. РВВ І. Марченко та іншим.

Особлива подяка зав. лабораторією каф. іноземних мов Л. Г. Чернявській за душевне виконання пісні про жінку-матір.

Т. Л. Семенова, бібліотекар

НАША БІБЛІОТЕКА МАЙБУТНЬОГО

Я підтримую напрямок роботи НТБ на сучасному етапі – створення електронного каталогу, фонду документів на електронних носіях, об'єднання бази даних бібліотеки із локальною мережею нашого університету. Найближче майбутнє бібліотеки я бачу в поєднанні традиційних книжкових фондів та використанні електронних носіїв інформації.

Хочу зазначити, що в сучасному інформаційному просторі пошук необхідних документів значно прискорюється завдяки використанню Інтернет- сайтів. Тому найближче майбутнє для читачів НТБ – як користування традиційними носіями інфор-

мації – друкованими, так і застосування електронної бібліотеки з можливістю виходу в мережу. Для студентів та науковців дуже зручним буде читальний зал, де поруч з книгами і журналами будуть розташовані ПК з доступом до технічних сайтів.

Відомо, що фонд бібліотеки нашого університету є унікальним за складом – у ньому зберігаються книги та періодичні видання з залізничного транспорту, будівництва, організації виробництва, фундаментальних наук. Збереження таких видань на електронних носіях – найближче перспективне завдання бібліотекарів. Слід відскановувати найбільш популярні підручники,

довідники, науково-технічну літературу, монографії та надавати користувачу частково на дискетах або дисках, захищених паролем.

Для систематизованого бачення наукового питання в ретроспективі вважаю доцільним зберігати хоча б один примірник кожного видання за професійними напрямками навчання та наукових досліджень.

Всіх бібліотекарів вітаю зі святом! Бажаю професійних успіхів та родинного добробуту!

А. В. Краснюк, декан ф-ту ПЩБ

Іноді мене запитують: «Що найважливіше для інженера?». І я відповідаю: сучасні знання! Дійсно, який сенс від наших знань та вмінь, якщо ми відстали від прогресу, живемо як у кам'яному віці. Але хочу Вам, мої дорогі читачі, сказати: студентам і співробітникам нашого університету це не загрожує. Ви запитаете: чому? Та тому, що є в нашому університеті такі кімнати, не примітні з першого погляду, не аудиторії і не кабінети, де працюють добродушні цінителі знань, – це бібліотека нашого університету.

І справді, хіба можна переоцінити значущість бібліотеки для сучасної освіти. Подогтеся, викладачі закладають у студента кістяк всіх знань, вони, так би мовити, формують професійну оболонку сучасного фахівця. А про начинку цього «пудингу» піклується саме бібліотека за допомогою книги та старань людини, звичайно. А скільки разів ми заходимо в бібліотеку в пошуках відповіді на «важливе» запитання, матеріалу для чергового «курсаку» або реферату. Часом заходимо ми з «пустим» питанням: побалакаєти з друзями, повитріщатися на дівчат з паралелі, хлопчиськ у формі. Одним словом, часом ми і не замислюємося, яку роль відіграє бібліотека не тільки в навчальному, та й у суспільному житті університету. Я вам скажу – дуже велику. (За всіма подробицями, життєвими казусами та бібліотечними байками звертатися безпосередньо до автора. – *Ред.*) Напередодні свята нашої бібліотеки я пропоную всім нам, мої дорогі читачі, помріяти та задуматися над питанням: «А якою буде бібліотека, скажемо, через десять років?». Уявили?

Почнемо, напевно, з найбільш життєвих моментів. Читальні зали будуть оснащені зручними та ергономічними меблями, на столах з'являться зелені світильники в душі шістдесятіях. Кожному відвідувачеві, у випадку довгої роботи за книгою або журналом, буде люб'язно запропонований чай з печивом... «Фантастика!» – скажете Ви, а я Вам у відповідь: «Все може бути!».

Якщо задіти формат бібліотеки майбутнього, то в першу чергу необхідно відзначити інтерактивний шлях її розвитку. З'явиться довгоочікуваний електронний каталог усіх книг бібліотеки, доступний і у «світовій мережі». Через систему Інтернет буде надаватися послуга електронного бібліотекаря. Тож замовлення книг в абонементи та читальні зали можна буде здійснювати, не встаючи з теплого домашнього дивана. Для тих, хто цікавиться періодичними виданнями, будуть запропоновані інтерактивні варіанти всіх можливих статей на всіх мовах світу. Навіщо зберігати ці паперові талмуди, головне – це збереження інформації.

А тепер про сумне – пошук інформації. Згадайте, як Ви іноді лютитеся, якщо не можете знайти потрібний матеріал. Особливо якщо «точно знаєте, що він тут повинен бути». Саме для Вас у нашій бібліотеці майбутнього з'явиться суперпрограма – інтерактивний помічник. Він і підкаже, як правильно сформулювати замовлення на інформацію, і виправить помилки, і зробить замовлення у випадку успіху, дасть пораду та заспокоїть у випадку невдачі пошуку, а головне – пошук буде вестися за базами даних усіх бібліотек міста або України! «Фантастика!» – скажете Ви, а я Вам у відповідь: «Все може бути!».

І трошки про ноу-хау нашої бібліотеки. У майбутньому, я просто в цьому впевнений, з'являться акустичний зал, де читач зможе прослухати новини або аудіо-журнали, просто прослухати музику, заспокоїтися після пар. І взагалі, в майбутньому по всьому університету буде грати музика!... Мабуть, це зовсім фантастика.

Головною ізіюмінкою бібліотеки майбутнього стане електронний лекційний зал. Я вважаю цю ідею просто чудовою. Усі бажаючі зможуть прослухати аудіо- або відеозаписи лекційних і практичних занять викладачів нашого університету. Ви тільки уявіть, у майбутньому викладача може вже і не бути, але його талант викладати матеріал не пропаде! Кожний студент зможе почути та побачити «батьків науки» нашого університету. А скільки часу ми заощадимо таким чином? І скільки педагогічних моментів ми вирішимо! Навіть якщо студент прослухав, проспав, не зрозумів, «не догнав» на лекції, він завжди зможе прийти в бібліотеку та одержати цей матеріал ще раз...

Оце б були часи!

Але вертаємося в реальність, із надією на виконання всіх наших бажань (бажань, викладених у цій статті). Головне, мої дорогі читачі, зрозуміти просту істину: все в наших руках, і нашими зусиллями, рано чи пізно, ми збудуємо бібліотеку майбутнього.

Як закінчення. ЗІ СВЯТОМ, ДОРОГА БІБЛІОТЕКО, і Вас, наші бібліотекарі, наші друзі – ЗІ СВЯТОМ!

Максим Сорока, студент 645 групи

Серед професій в житті новому
Є в нас одна, як старий світ –
Бібліотекар – світле та духовне слово,
А з ним і книги мудрий заповіт.
В нім розум, пошуки, надії,
Історії країни, тисячі імен,
Шевченка думи, Лесі Українки мрії
І творчий пошук нових перемін.
Та як нелегко в світі жити
У цей складний, тривожний час...
Уміє щиро душу відіграти
Бібліотекар кожному із нас.
Як розібратись в книжнім морі,
Вдихнути віру в силу знань,
Як втишить серце, біль у горлі,
Нести красу життя, любові дань.
Закохані у працю, скромні, милі...
Красою осінь свято золотить,
Нехай всміхаються вам дні щасливі
Надія світить кожному мить.

К. М. Похиленко, бібліотекар

ПРОФКОМ ІНФОРМУЄ

Оздоровлення співробітників та їх дітей у 2007 році

У 2007 р. отримано путівок до пансіонату ім. Гагаріна м. Євпаторія 56 шт. вартістю 1260 грн. Співробітники університету отримували ці путівки за 30% вартості по 378 грн, а 70% оплачувала Придніпровська залізниця.

Оздоровлено 20 дітей співробітників в дитячих оздоровчих таборах Придніпровської залізниці.

Отримано 34 санаторних путівок в Жовтневій виконавчій дирекції Фонду соціального страхування, середня вартість путівки складає 2300 грн. Співробітники отримують ці путівки за 30% вартості.

Згідно колективного договору Придніпровської залізниці на четвертий квартал університету виділено 8 путівок з лікуванням, по дві путівки на заїзд в пансіонат ім. Гагаріна м. Євпаторія з лікуванням в санаторії Таврія м. Євпаторія, за 20% вартості.

Графік заїзду в пансіонат з лікуванням ім. Гагаріна м. Євпаторія:

- 1-й заїзд 21 день з 01.10 по 21.10
- 2-й заїзд 21 день з 24.10 по 13.11
- 3-й заїзд 21 день з 15.11 по 05.12
- 4-й заїзд 21 день з 07.12 по 27.12

Банк «Південний» предлагає все види банковських услуг

Основанный в 1993 г. Банк «Південний» сегодня является лидером в южном регионе Украины. **Отделение № 7 Банка «Південний», расположенное на 1-м этаже в ТРЦ «Материк»,** приглашает Вас временно разместить свободные денежные средства на депозитные счета. **Ставки в гривне – до 16 % годовых; в долларах США – до 11 % годовых; в Евро – до 10 % годовых.** Банк является участником фонда гарантирования вкладов физических лиц с 1998 года.

Банк «Південний» приглашает Вас получать у нас пенсию и социальные выплаты в любое удобное для Вас время, а если деньги «пролежат» в банке больше одного дня, то на остаток начисляются проценты в размере 15 % годовых. Все документы по открытию счета оформляются сотрудниками банка.

В банке Вы сможете быстро и удобно отправить и получить переводы по системе «Вестерн Юнион», обменять валюту по выгодному курсу, оплатить счета и коммунальные услуги.

Время работы с клиентами с 10.00 до 18.00, в субботу с 10.00 до 16.00.

ОХ, И ТЯЖЕЛАЯ ЭТО РАБОТА – ИЗ БОЛОТА ТАЩИТЬ БЕГЕМОТА

Наконец-то свершилось!

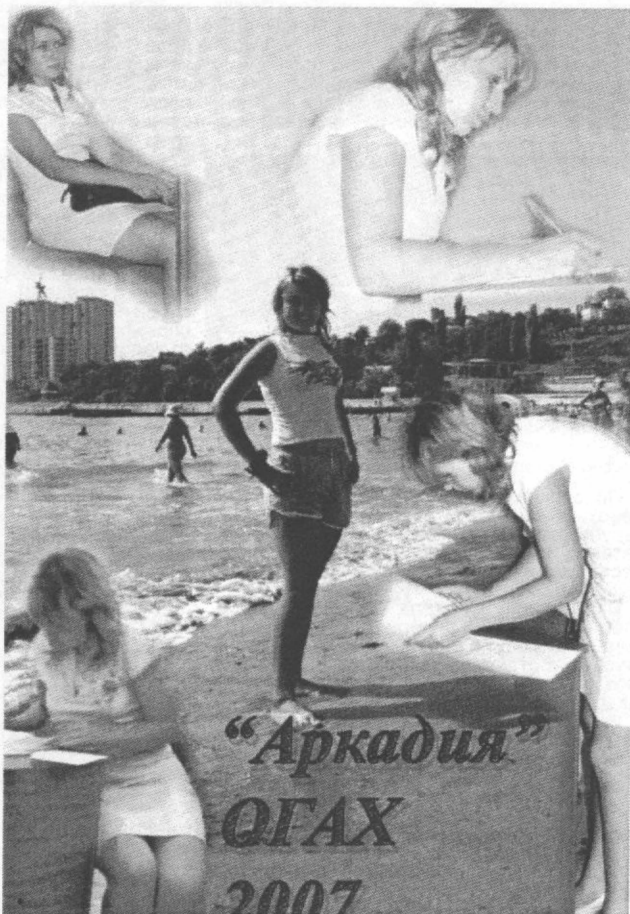
Впервые в истории кафедры «Гидравлика и водоснабжение» студентка получила приглашение для участия в олимпиаде по гидравлике среди студентов вузов СНГ. Ею стала студентка 654 группы Пилявец Марина.

Слово студентки подчеркнуто не случайно. Л. Я. Зиненко, курирующая в научно-исследовательском секторе нашего университета студенческую науку, задала по этому поводу совершенно справедливый вопрос: «Вячеслав Михайлович, а почему на олимпиаду поехала девушка? Неужели не нашлось ни одного парня?». Ответ на этот вопрос сформировался у нас на кафедре уже давно, и мы поделились ним с Людмилой Яковлевной: «Нами давно замечено, что если сравнивать школьную подготовку студентов, то в общей массе девушки показывают более высокий уровень подготовки, чем ребята. Однако олимпиадниками всеукраинского уровня и уровня СНГ становятся именно ребята, талантливые, с нетрадиционным мышлением. У нас бывали такие ребята – призеры различных олимпиад: Андрей Бойченко (ныне старший научный сотрудник кафедры «Химия и инженерная экология»), Станислав Белодеденко, а Роман Маринич вообще умудрился выиграть олимпиаду СНГ (правда, не по гидравлике, а по специальности «Водоснабжение и водоотведение»). К сожалению, приходится констатировать, что ребята такого уровня встречаются крайне редко.

Успех к Марине пришел не сразу. К нему мы шли долгих три года. Этому предшествовала упорная кропотливая работа: десятки решенных задач по всем разделам гидравлики, выдача домашних заданий на лето, разбор решенных и нерешенных (ввиду сложности) заданий, анализ ошибок, допущенных в решениях олимпиадных задач. Гидравлика – это такая наука, которая требует умения логически мыслить и решать конкретные практические задачи (преподаватели, работающие на кафедрах математики, физики, химии, теоретической механики

и других аналогичных кафедрах хорошо понимают, о чем идет речь). Можно назубок выучить ГОСТы, СНиПы, другую нормативную литературу (что, кстати, очень важно для участников олимпиад по специальностям), но при отсутствии логического мышления этого может оказаться недостаточно, чтобы отыскать изюминку сложной олимпиадной задачи и ее (задачу) решить. Кроме того, сложно конкурировать со студентами тех вузов, в которых гидравлика изучается два, а то и три семестра (напр., Башкирский институт нефти и газа, г. Уфа). Но нам приходилось рассчитывать на те ресурсы, которыми мы располагаем.

Еще одна современная особенность вызывает необходимость вспомнить одну историческую параллель, эту особенность поясняющую. В 1955 году знаменитый американский тяжелоатлет Андерсен впервые в мире в сумме трех движений (рывок, жим и толчок) достиг пятисоткилограммовой отметки (500 кг). Тогда американцы заявили на весь мир, что на нем тяжелая атлетика и заканчивается (предполагая, что повторить результат Андерсена уже никому не удастся). Однако прошло всего лишь 5 лет и на всемирной олимпиаде в Италии (в 1960 году) советский штангист Юрий Власов не только опроверг прогнозы американцев, но и показал такой результат, который Андерсену и не снился. Сегодня мы находимся в схожей ситуации. Марина добилась успеха в результате упорного кропотливого труда. Она участвовала в трех всеукраинских олимпиадах, начала со скромного 17-го места, с каждым разом поднималась все выше и, наконец, с третьей попытки смогла попасть в число призеров, получающих право на участие в олимпиаде СНГ. Но на сегодняшний день олимпиадная гидравлика по кафедре на Марине и заканчивается: достойных преемников ей среди нынешнего контингента студентов нет. Многие из них вообще еле-еле сводят концы с концами при сдаче модульных сроков (о какой-либо олимпиаде здесь и говорить не приходится).

Марина Пилявец, Мисс Олимпиада – 2007 (г. Одесса)

Справедливости ради, правда, необходимо отметить одну объективную причину, которая нас подводит: уже четвертый год у нас нет одной группы (ныне нет группы четвертого курса) и в течение какого времени эта «дырка» затянется – неизвестно. Нам же остается надеяться, что рано или поздно и у нас появится свой Юрий Власов, с помощью которого мы смогли бы возродить свои олимпиадные традиции.

И последнее. Аллегория в названии статьи к Марине не имеет никакого отношения. Она подчеркивает лишь

то, какой сложной задачей является воспитание классного олимпиадника. Ну а девушка, которую жюри олимпиады в Одессе удостоило звания «Мисс Олимпиада – 2007», заслуживает самой высокой похвалы. Пожелаем же ей такого же упорства и успехов в ее дальнейшей жизни.

В. М. Багрий, главный тренер сборной команды ДИИТа по гидравлике

З ДІІТом у серці

Найбільше відвідувачів зустрічає наш університетський музей у день традиційного свята зустрічі випускників минулих років. Так було і цього року.

І хоч на скронях сивина і обличчя у багатьох випускників покриті зморшками, але студентський запал бадьорості, гомінкі обмінні думками, сяючі усмішки – все це з ними, з випускниками, як було колись.

7 липня 2007 року, у суботу, гомінко було в музеї. Запитували випускники про долю своїх улюблених викладачів і були задоволені, побачивши їхні обличчя на фото. Про професора М. М. Сахновського говорили, що й досі при розв'язанні складних виробничих проблем звертаються до конспектів його лекцій і здебільшого знаходять відповіді на те, як і що треба зробити.

Згадували добрим словом професора В. Г. Зазимко, колишніх заступника декана факультету «С» З. Г. Бермана, декана І. І. Кирпу та інших.

З усього почутого цього дня напрошувався висновок: міцні знання давав університет,

вимогливі викладачі, але в той же час такі добрі, турботливі, людяні. Ось деякі відгуки, записані в книзі відгуків у цей день.

«ДИИТ – любовь моя на всю жизнь» Выпуск ПГС, 1982 год.

«Благодарим! За науку, которая дала нам жизнь». Выпускники 1982 года, факультет «С»

«Я, Пулькин Георгий Сергеевич (Юра), закончил ДИИТ факультет «Мосты и тоннели» в 1949 году и до сих пор с душой вспоминаю прожитые в ДИИТе годы.

Спасибо институту, что он такой!».

Музеї історії ДПТУ зберігає імена багатьох тих, хто загинув у роки Великої Вітчизняної війни або пішов у вічність, проживши якраз своє життя.

З серпня 2007 року до музею завітали рідні колишнього студента Микити Ворони, що загинув у роки війни. Вони залишили такий запис у книзі відгуків:

«Ми, рідні колишнього студента ДПТУ 1939-41 рр. Ворони Микити Івановича, мо-

лодший брат Дмитро, сестра Валентина, моя дочка Ольга, внук Юра, з безмежною вдячністю і хвилюванням переглянули експозиції музею, із слозами на очах довелись дивитись на фото колишніх студентів 222 групи інституту та бережливо ставлення працівників музею до святого святих пам'яті історії ДПТУ. Спасибі Вам, дорогі!

Приїхали з м. Кам'янки Черкаської області Ворона Д.І., Корацька В.І., Антонченко О.Д., Масон Ю.Л.».

Під цим текстом чотири підписи.

**Зберігач фондів Музею історії ДПТУ
Ж. Г. Грудєва**

Шановні читачі газети «ДІТ сьогодні»!
Рада музею запрошує усіх працівників університету, особливо кураторів груп та студентів, у новому навчальному році частіше відвідувати музей, душею прилинути до славної історії життя наших наставників, тих, кого ми ставимо за взірць у своєму житті.

Эльбрусиада – 2007

Вот уже около десяти лет днепропетровская федерация альпинизма проводит молодежные альпиниады на высшую точку Кавказа и Европы Эльбрус в рамках программы Международного альпинистского союза. За эти годы в них принимали участие альпинисты из Австрии, Америки, Германии, Испании, Италии, Румынии, Турции, Швейцарии, ЮАР, ну и конечно, из Украины и России.

По сравнению с прошлым годом, когда приехало 40 человек из Европы, в этом году зарубежных участников было немного. Было четверо испанцев из Астурии: два Фернандес, Диас и Родригес. Это очень опытные и бывалые ребята рабочих профессий.

Из Австрии приехала семья Силлеров, отец Иоганн и две дочери Кристина и Катарино. Они живут в горах на границе с Германией и работают учителями. Силлеры опытные горнолыжники и собираются идти на Эльбрус на лыжах.

Из Восточной Германии было двое парней Константин и Матиас. Несмотря на молодость, они уже совершили несколько интересных восхождений в Альпах. Ребята только окончили школу и собираются служить в армии. Армия у них не такая, как у нас. Во время службы они живут дома, срок службы меньше года, а после ее окончания военнотружущие получают льготы на обучение в вузах.

Двое очень крепких, собранных парней Олссон и Маркус приехали из Швеции.

Желающих было больше, но не у всех получилось. У одного швейцарца потерялись вещи в Мюнхенском аэропорту при перелете из Швейцарии в Москву. Он звонил нам из Москвы и обещал прилететь, как только вещи найдутся, но так и не появился. Хотели приехать несколько ребят из Нигерии, но им не дали визы на Кавказ, так как Нигерия находится в списке стран, поддерживающих терроризм.

Руководителем мероприятия был Александр Зайдлер, патриарх днепропетровского альпинизма. Сейчас он живет в Мюнхене, но по-прежнему член нашей федерации.

Гидами были Валерий Карлович, Валерий Проскура и я. Каждый из нас не один десяток раз поднимался на Эльбрус. Обычно под гидом понимают человека, проводящего экскурсию, ну, в общем, экскурсовода. Восхождение не экскурсия, а довольно тяжелое и опасное мероприятие. В горах гид – это наставник, своим примером обучающий своих подопечных, берущий на себя большую часть тягот, отвечающий за безопасность участников, ну и экскурсовод. Кстати, последнее было для нас самым трудным, т.к. надо знать не только район и его достопримечательности, но и языки.

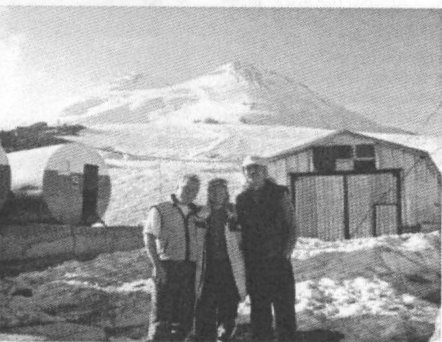
Еще собирались подъехать наши друзья Черекского района Кабардино-Балкарии, с которыми мы подружились во время совместных восхождений на пик Тараса Шевченко, расположенный в их районе, но в последний момент у них не получилось.

В это же время на Кавказ прибыли участники международной акции «Альпинисты за мир». В ее состав входило двенадцать человек из Америки, девять из Черкасс, двое из Киева и Анатолий Коротченко из Днепропетровска.

История этой акции началась более десяти лет назад с идеи, выношенной ветераном вьетнамской войны и альпинистом Фредом Птучей из небольшого калифорнийского города Санта Роза. Ее главными целями было установление дружеских контактов между альпинистами США, России и Украины и восхождение на Эльбрус, самую высокую вершину Европы. Фред написал письма трем президентам – Биллу Клинтону, Борису Ельцину и Леониду Кучме – с изложением программы акции. Не известно читали лично президенты эти письма, но по дипломатическим каналам трех государств была дана команда оказать помощь в проведении этой акции. Тогдашний посол Украины в США Юрий Щербак направил в министерство по делам молодежи и спорта письмо с просьбой поддержать эту акцию и, несмотря на сложное финансовое положение спортивного ведомства, деньги нашли.

Сейчас мало кто знает этого человека, а после трагедии на Чернобыле о нем заговорил весь мир. Крупный ученый-эпидемиолог, писатель и сценарист после трагедии на Чернобыльской АЭС написал повесть «Чернобыльская хроника», опубликованную в журнале «Юность». В ней он изложил основные события этой трагедии со своими комментариями и глубоким анализом. Это произведение вызвало в стране шок. Потом он избирался в народные депутаты СССР, а после обретения Украиной независимости перешел на дипломатическую работу.

В России поручили проведение этого мероприятия Кабардино-Балкарии, на территории которой находится Эльбрус, но она его тихо провалила. Хотя ряд российских спортсменов принял в ней участие по своей

личной инициативе.

Акция состоялась и прошла на высоком уровне. Мы жили в альпинистском лагере «Эльбрус», расположенном в Баксанском ущелье, совершали тренировочные походы и восхождения и много общались – как между собой, так и с другими альпинистами, которых тогда было много в лагере. После качественной подготовки почти все участники акции успешно поднялись на Эльбрус. У меня сохранилось на память много фотографий и футболка с надписью на трех языках «Альпинисты за мир».

На следующий год американцы пригласили нас к себе. Две недели они собирались нас принимать в Калифорнии, затем желающие могли полететь на Аляску и совершить восхождение на Мак-Кинли.

Вершина Мак-Кинли – высшая точка Северной Америки и самый северный шеститысячник имеет высоту 6193 м. Здесь очень неустойчивая погода, более низкие температуры и содержание кислорода в воздухе, чем на таких же высотах в южных широтах. Все это составляет серьезные трудности для восходителей. В общем, покорением такой вершины можно гордиться.

Я загорелся такими планами и, хотя финансировать уже никто не обещал, начал готовиться к этому выезду. Однако этим планам не удалось осуществиться. В посольстве США пришли к выводу, что я являюсь потенциальным эмигрантом. Еще не дали визы двум незамужним женщинам с

тем же объяснением. Было очень обидно, и через месяц мы еще раз попробовали получить визу. На этот раз заручились серьезной поддержкой. По просьбе федерации, тогдашний председатель спорткомитета Украины Иван Федоренко подписал ходатайство перед посольством США о предоставлении нам виз, наши американские друзья подготовили ходатайство от своего штата. Однако это не помогло, и мы получили в загранпаспорте еще одну отметку, что нам отказано в визе.

Группа поехала в Америку без нас и была в восторге от приема и увиденного, а известные альпинисты Юрий Пригода и Григорий Чуб сходили на Мак-Кинли.

Потом акция проводилась в Украине, Греции, опять в Америке, но с каждым разом встречи становились, на мой взгляд, все менее интересными. К сожалению, эта инициатива не получила в дальнейшем поддержки и развития.

Некоторые из американцев приезжают в Украину по разным делам. Стив ищет себе жену. Он сам воспитывал двоих детей после развода с запившей женой. Дети выросли и уже живут самостоятельно. Вот он и решил найти себе жену в Украине, зная, что украинки хорошие жены. Надеюсь, что он ее найдет.

Но бывают и другие случаи. Несколько лет назад я познакомился с американцем, который тоже ищет себе жену в Украине. В Америке он маленький бизнесмен, а приехав сюда, становится полубогом – ведь так у нас воспринимают любого американца. Брачные агентства организуют для него встречи, на которые приходят десятки молодых женщин, согласных на все, только чтобы уехать в Америку. Похоже, что в процессе поисков жены он пришел к выводу, что сам процесс ему больше нравится.

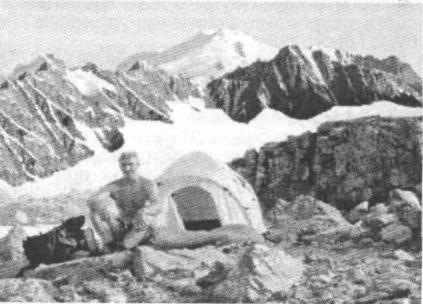
Фред, Дуэйн и Боб часто бывают в Черкассах как создатели Фонда городов побратимов Санта Роза – Черкассы.

На этот раз Фред, Дуэйн, Боб и Стив приехали на Кавказ, и мы были рады видеть их. Однако, часть их группы состояла из людей слабо представляющих куда и зачем они приехали.

Иностранцев мы встречали в аэропорту г. Минеральные Воды, который называют воротами курортов группы «Кавказские Минеральные Воды». В этом районе с уникальным микроклиматом находится много источников минеральной вод с лечебными свойствами. В советское время здесь было построено много санаториев, которые пользовались большой популярностью. На Северный Кавказ приезжало на отдых много туристов. Чтобы перевести всех желающих туда летали самолеты и ходили поезда многих областных центров Украины. Причем цены были доступные. Так проезд в купейном вагоне стоил 14 рублей, а в самолете 22 рубля. Сейчас с Украины не летает ни один самолет и ходит только один поезд Киев-Кисловодск и то через день.

В самом городе усиленный режим безопасности. В аэропорт вход только по паспорту, а на железнодорожном вокзале всех регистрируют и фотографируют. Приезжих немного, а туристов совсем не видно.

Продолжение читайте в следующем номере

Анатолий Брыза